

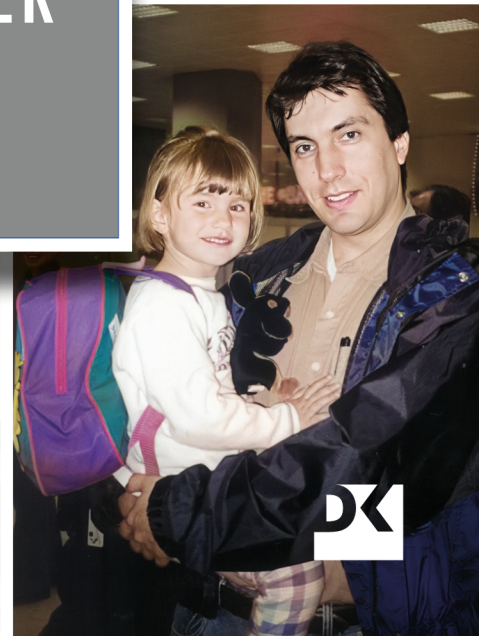
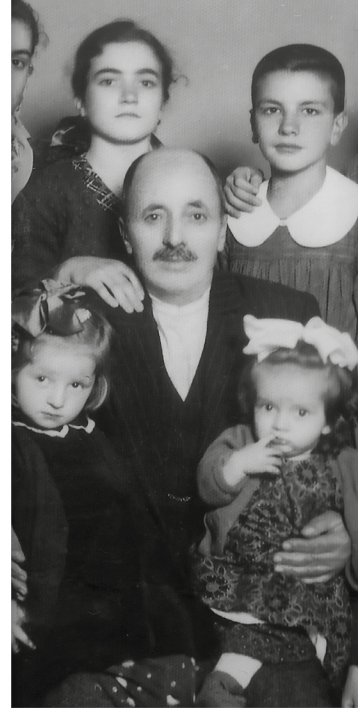
ANILAR

Öncesi, Adana, Mülkiye,
Maliye, Otosan ve Sonrası...

MEHMET BARMANBEK

—
Otobiyografi
—

ANILAR

Öncesi, Adana, Mülkiye, Maliye, Otosan ve Sonrası...

Yazan: Mehmet Barmanbek

Editör: Sevim Erdoğan

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ocak 2024 / ISBN 978-625-6570-86-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

Tel. (212) 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Anılar

Öncesi, Adana, Mülkiye, Maliye,
Otosan ve Sonrası...

Mehmet Barmanbek

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Başlarken	9
Aile geçmişi	
Ailemizin kökeni.....	13
Göç.....	17
Nacarlı günleri.....	21
Döşeme Mahallesi'nde hayat.....	29
Kalabalık evde yaşam.....	42
Okul öncesi ve okul dönemi	
Okul öncesi çıraklık.....	51
Necatibey İlkokulu.....	53
İstiklal Ortaokulu.....	62
Adana Erkek Lisesi.....	71
Planlar değişiyor mu? Üniversiteye mi?.....	83
Ve Mülkiye'deyim.....	86
Mülkiye günleri.....	91
Dört yıl çok çabuk geçiyor.....	112
Çalışma hayatı	
Devlet memuriyeti.....	121
Askerlik.....	134
Tekrar sivil hayata ve devlet memurluğuna dönüş.....	146
İngiltere.....	153
Ankara'da kaldığımız yerden devam.....	171
Özel sektör, Otosan ve İstanbul.....	182
Ailemizdeki bazı değişiklikler.....	209
12 Eylül 1980.....	218

İnönü yatırımına devam	224
Dragos'ta kendi evimizi yapıyoruz	234
Burak'ın başarılı eğitim hayatı.....	246
Koç – Ford ilişkileri ve ortaklık	250
Yeni yönetim	260
O günlerde aile	277
1994 krizi.....	288
Büyük açılımlar.....	296
Büyük acı: 17 Ağustos 1999 depremi.....	317
Taşınma programı ve problemler.....	323
İş dışı sorunlar.....	327
Bir fabrika kapanıyor, bir fabrika açılıyor.....	332
Otosan'dan birkaç hoş sada	343
Emekli hayatı	
Emekliliğin ilk yılları.....	351
Meşguliyetler.....	356
Tebdili mekânda ferahlık vardır	363
Ailenin genç üyeleri	374
Kayıplar.....	397
Emeklilikte sosyal hayat.....	404
Seyahatlerimiz.....	412
Bitirirken...	509
Soyağaçları	511
Anılardan kalanlar...	519

Hayatımın dönüm noktalarında bana yol gösteren ve
yardım eden bütün öğretmenlerime...

Çok kritik bir yol ayrımında, en iyi kararı vermem için
beni yönlendiren Hülagü İlhan Tunç'a...

Başlarken

Ortaokuldayken, o zamanlar genelde bankaların dağıttığı-müşterilerine verdiği küçük defter şeklinde takvimleri vardı. Öyle bir takvimim olunca üç-dört satıra önce gün gün kısa notlar yazmaya başladım, sonra haftalık notlara geriledim. Daha sonra ne bu tip defterim oldu ne de yazmayı düşündüm. Anılarımı düşünmek-başlamak için emekli olduğum 2002 yılını geçip 2005-2006 yıllarına ulaşmam gerekti. Çünkü o zamanlarda geçmişi düşünmeye başladım. Önce büyük ölçüde evlendikten ve iş hayatına atıldıktan sonraki bölümü düşündüm. Önemli olaylar bu zaman diliminde gibi geliyordu bana.

Sonra çocukken annemden dinlediğim çocukluk anılarını, Nazife Teyzemin anlattıklarını ve Bekir Dedemi düşününce, onların hikâyesiyle başlarsam, geniş sayılan ailemizin gençlerine böyle bir bilgiyi aktarmış olacağım aklıma geldi.

Böylece anılarıma onların ulaşabildiğim hayat hikâyelerini dahil etmeye karar verdim. Ama ne yazık ki bana bu bilgi verebilecek insanlar artık hayatta değillerdi. Asıl bilgi alabileceğim kişi, Dedem Bekir Has idi. 16 yaşıma kadar onunla aynı evde yaşamıştım, aklıma böyle bir fikir gelmediğinden, dedeme geçmişiyile ilgili soru sormak aklımın ucundan bile geçmedi. Maaless. Oysa çok imkânım olmuştu, o kadar yılı birlikte yaşamıştık.

Bu durumda, en büyük teyzem ile son 15 yılı onunla birlikte yaşayan kızı İsmet (Kaleci) Ablam dışında kaynak kalmıyordu. İsmet'in hafızası çok iyiydi. Ve annesinin son 15 yılını onun anlattıklarını dinleyerek geçirdiğinden bana yardımcı olabilirdi.

Büyüklerin Balkanlar'dan göç hikâyesini onun büyük katkısıyla toparladık. Kitabın o bölümlerinde tam emin olamadığım bilgileri belirterek yazdım.

Otosan ile ilgili bölümlerde SEKA-Gölcük arazisinin devletten satın alınması konusunda isim vererek, kendimin direkt içinde olmadığım ama

birinci-ikinci derecede ilgili olduğum bilgileri adı geçenlere başvurup teyit ettikten sonra metne dahil ettim.

Yazdıklarımın gerisi, olaylar, ve değerlendirmelerim tamamen yaşadıklarım ve düşündüklerime dayanıyor. Burada amacım, topluma mal olan olaylarda hata yapmamak. Otosan-Ford Otosan ile ilgili, çok az da olsa, verdiğim rakamlar kamuoyu tarafından bilinen, halka açık bilgilerdir. Şirketin yıllık faaliyet raporları, Otomotiv Sanayi Derneği'nce yayınlanmış bilgilerdir.

Anne babalarımızı, Cumhuriyet'in, Anadolu'ya yurtdışından gelen ilk Müslüman-Türk nesli sayıyorum. Ben ve kuzenlerimin tamamı Cumhuriyet'in ikinci nesliyiz. Onun için herkese anılarını yazmasını öneriyorum. Çünkü zaman çok çabuk geçiyor ve birçok şey hafızalardan siliniyor. Bilginin kalıcılığını sağlamak için yazılı olması şart.

Belki de bu bizim nesil için çok önemliydi. Gelişen teknoloji sebebiyle her şeyi kaydetmek çok kolay şimdilerde. Güzel bir deyiş duymuştum. "Her evde bir hikâye var." Mesele onu yazacak birinin olması.

Başlangıç-göç bölümünde aileleri Soyadı Kanunu çıktıktan sonraki soyadlarıyla niteledim. Amacım, konuların, olayların anlaşılmasını kolaylaştırmaktı.

İmre'nin ailesiyle ilgili bilgileri doğal olarak kendisinden aldım. Hayatımın 1963 yılından sonraki bölümünde anılarımın, iş hayatımın özeli dışındaki tüm bölümlerinde, İmre güçlü hafızasıyla bana çok yardımcı ve anılarımın en büyük ortağı oldu. Hayatımın ortağı olduğu gibi.

O nedenle bu anıların hazırlanmasında sevgili kuzenim İsmet Kaleci'ye ve İmre'ye yardımları için şükranlarımı özellikle belirtiyorum.

Bu anıların bir kitap haline getirilmesindeki katkıları için Doğan Kitap Yayınları Genel Müdürü Gülgün Çarkoğlu'na, beni daima güler yüzle karşılayan tüm Doğan Kitap çalışanlarına, her türlü düzeltme, resim yerleştirme ve soyağacı çalışmaları için Yeşim Ercan Aydın, Gökçen Yanlı ve özellikle editörüm Sevim Erdoğan'a da çok teşekkür ediyorum.

Son sözüm bu kitapta adı geçen gençlere: Balkanlar'dan Cumhuriyetimizin ilk yıllarında göç edip Türkiye'de bizlerin doğup büyümesine sebep olan dede ve nenelerden olma 23 kuzenden biri olarak, ben onların hikâyesini erişebildiğim kadarıyla yazdım. Biz 23 kuzenin aile ağacını da ilişkide sunuyorum. Her birinizin en az bizim kadar bu ülkeye hizmet edeceğinize inanıyorum. Ülkemizin geleceği de aile ağacı da size emanet.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Aile geçmişi

Ailemizin kökeni

Ailemizin köklerini maalesef çok gerilere götürmem mümkün değil. Zira ailem, mübadele anlaşmasıyla Balkanlar'dan göç ediyor. Pek çokları gibi onların tarihi de bu göçle birlikte kesintiye uğruyor. Şunu da belirtmeliyim ki, biz geçmişimizi merak edip büyüklerimizin nereden, nasıl ve ne sebeplerle Türkiye'ye geldiklerini sorma çağına geldiğimizde, onlar çok yaşlanmış, bir kısmı da bu dünyadan göçmüştü.

Doğup büyüdüğü yerler, öyle anlaşılıyor ki, Kosova-Üsküp-Prishtine civarındaydı ve tarımla uğraşıyorlardı. Hem yaşça akli eren durumda olan hem de okumuş, olanı biteni bilecek kültüre sahip olanlar (Mehmet Tanrıöver ve Kâzım Barmanbek) maalesef çok genç yaşta vefat ettiler; biz henüz çocuktuk.

Kadınların tamamı ise, o günün şartlarında iyi yetişemediklerinden, yaşları küçük olduğundan, göçü ancak günbegün geçen bazı iyi kötü günler olarak hatırlayabildiler.

Hem anne hem de baba tarafım esas olarak Arnavut. Çok koyu Müslümanlar. Onun için, göç öncesi hayatları, yaşam şartları hakkında, bazı güzel ya da kötü çocukluk anıları dışında bir şey bilmem, öğrenmem mümkün olmadı.

Anne dedem Bekir Has öldüğünde ben 15 yaşındaydım. Bir defa ona "Arnavut'sunuz, memleketinizde yeriniz, tarlanız, eviniz vardı. Çiftçilik yapıyordunuz. Eşiniz dostunuz, akrabalarınız vardı. Kurulu bir düzeniniz vardı. Neden her şeyi bırakıp o zaman için bilinmeyen yeni bir ülkeye – Türkiye'ye– göçtünüz?" sorusunu yöneltmiştim. Aldığım cevap, "Oralarda bizi rahat bırakmadılar. Osmanlı çekilince bize –Müslümanlara– orada hayat hakkı tanınmadı. Anadolu'ya göçmek zorunda kaldık" oldu.

Benim cevabını merak ettiğim soru şuydu: Dedelerimin ataları acaba Anadolu'dan, fethedilen yerlere gönderilmiş olabilirler miydi? Bu konuda Bekir Dedemden bir bilgi alamadım.

Ama Türkiye'ye geldiklerinde anadilleri Arnavutçaydı. Ben de yaşamımın ilk dönemlerinde buna şahit oldum. Evde hep Arnavutça konuşulurdu. Biz çocuklar ana baba ve dededen Arnavutça öğrendik. Onlara Türkçe öğrettik. Bugün ben bile az da olsa Arnavutça anlayabiliyorum.

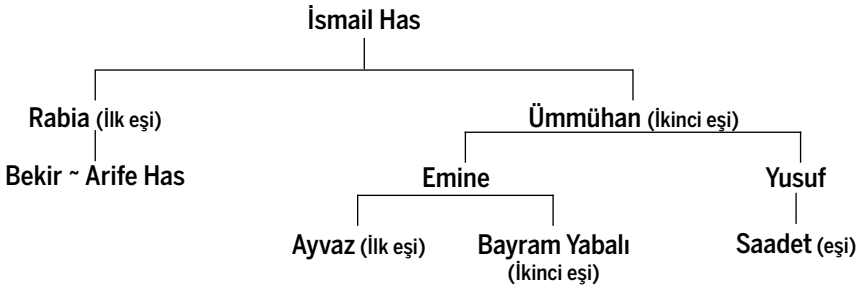
Oradaki hayatları hakkında bildiklerim şunlar:

Küçüksazlı köyü Priştine'ye bağlı olmakla beraber şehir irtibatları daha çok Üsküp ile olurmuş. Büyük alışveriş, doktor gibi ihtiyaçları için Üsküp'e giderlermiş.

Köyde çiftçilik yaparlarmış. Tarlaları, bahçeleri ve küçük-büyükbaş hayvanları varmış. İşleri daha çok aile üyeleri yapar, hasat zamanı yeteri kadar adam kiralanırmış. Tarla işlerine erkekler, bahçe ve hayvan işlerine (evde) kadınlar bakarmış. Kadınlar asla tarlada çalışmaz, işçilik yapmazlarmış. Ama evde her işi yapmak, çalışmak esasmış. Bahçe ve hayvancılık işi aile-ev ihtiyacı için yapılmış. Sadece ihtiyaç fazlası pazara götürülür, takas yoluyla alışveriş yapılırmış. Kısaca, yaşam epeyce kapalı bir ekonomi içinde geçermiş.

Anne tarafı

Anne dedem tarafı, bugünkü Avrupa haritasında Kosova Cumhuriyeti hudutları içinde yer alan Priştine şehrinin Küçüksazlı köyünde yaşarken, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması üzerine Balkanlar'da yaşayan Müslüman-Türk toplulukların yeni Cumhuriyet hudutları içine göçünü sağlayan, ilgili Balkan devletleriyle yapılan nüfus değişimi anlaşmalarıyla Türkiye'ye göç etmeye karar vermiş. Öğrenebildiğim aile şeması şöyle:

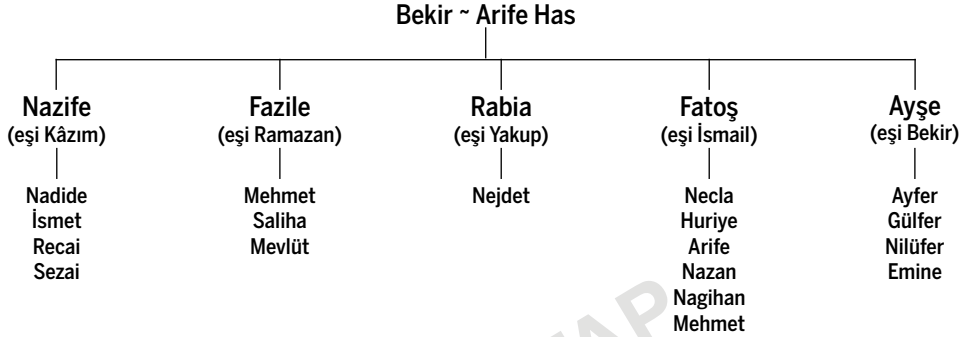
İsmail Has, eşi Rabia vefat edince Ümmühan ile evlenmiş. Böylece Bekir Has (anne-dedem) ile Emine Has ve Yusuf Has, baba bir anne farklı kardeş olmuşlar. Başka bir deyişle, Emine ve Yusuf, İsmail Has'ın ikinci evliliğinden doğmuş.

Bekir Dedem 1892 doğumlu.

Memleketi Priştine’de sülale adı Kordins olarak geçiyormuş.

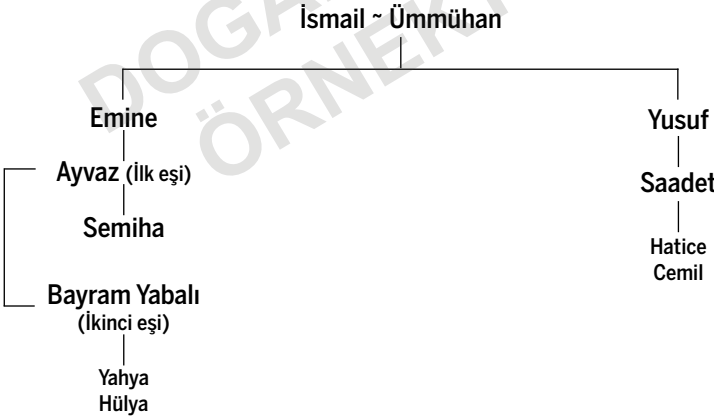
Bu üç kardeşi (Bekir, Emine, Yusuf) ikinci nesil olarak kabul edersek, onlardan sonra gelen üçüncü ve dördüncü nesil şöyle oluyor:

– Bekir ve Arife Has’ın çocukları ve devamı:

Bu grup öz 18 kuzeni meydana getiriyor.

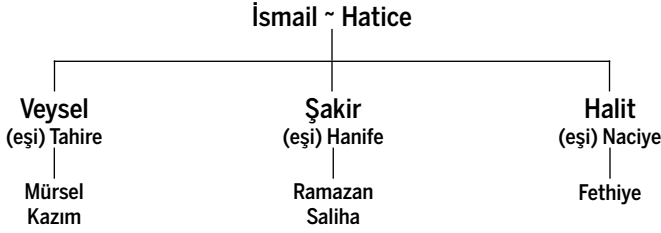
– Emine ve Yusuf Has’ın çocukları ve devamı:

Bu grup baba bir-anne ayrı beş kuzen. İki grubu toplayınca 23 kuzen oluyoruz. Beşinci ve altıncı nesli (hatta yedinci nesli) de ilave ederek tam bir aile ağacını tek tablo halinde kitabın sonuna ekledim.

Baba tarafı

Yanılmıyorsam onlar da Kosova hudutları içindeki Gilan kasabasından. Aile şeması şöyle:

- Tahire ve Hanife kardeşler.
 - Veysel’in karısı Tahire ile kardeşi Şakir ölür.
 - Göç-muhacirlik sebebiyle, Hanife tek oğlu Ramazan ile yalnız kalma-
sın diye Veysel, Hanife ile evleniyor (nikâhına alıyor).
- Böylece, amca çocuğu olan Mürsel ve Kâzım ile Ramazan bir de üvey kardeş oluyolar.

İsmail ve Hatice göçten önce, memlekette vefat ediyorlar.

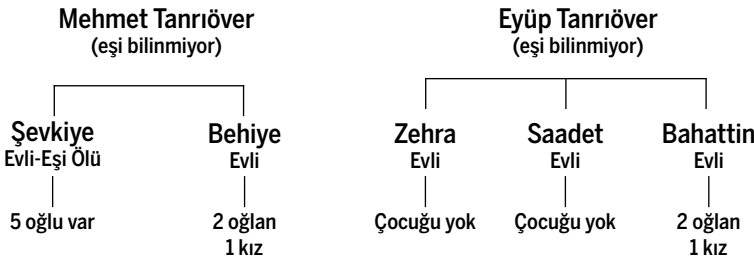
Ben Veysel, Şakir ve Halit dedelerden hiçbirini görmedim. Aynı şekilde ba-
baannem Hanife Nene’yi de görmek kısmet olmadı. Ben doğmadan ölmüşler.

Halit Dede’nin kızı Fethiye Hala ile Ankara’da tanıştım. Yeri gelince bah-
sedeceğim. Ama Halit Dede hakkında hiçbir bilgimiz olmadı. Çünkü Fet-
hiye Hala’dan fazla bilgi alamadım.

Baba tarafının memlekette hangi isimle bilinip tanındığı konusunda bile
bilgi edinemedim, bulamadım.

Tanrıöverler

Yukarıdaki anne baba ataları dışında anneanne Arife Has’ın amcaoğulla-
rı en yakın akraba olarak bildiklerimiz. Bunlar iki kardeş:

Mehmet Tanrıöver ve Eyüp Tanrıöver’in amcaları Arif’in karısı Habibe,
anneannemiz Arife Has’ın teyzesi oluyor. Bu teyze Dörtyol’da Tanrıöverle-
rin evinde kalırdı. Ben gayet iyi hatırlıyorum. Biz çocukken vefat etti. Tam
tarihi hatırlamıyorum.

Göç

Kurtuluş Savaşı'nın ardından Lozan Antlaşması imzalandıktan sonra Balkan ülkeleriyle (Yunanistan-Bulgaristan-Yugoslavya) karşılıklı göçmen-mübadele anlaşmaları yapıldığını biliyoruz. Benim aile büyüklerim de o dönemde kanuni-nizami bir şekilde anavatana göçmüşler.

Göçün başlangıcında nasıl bir işlem yapıldığı hakkında hiçbir bilginim yok. Yani bir müracaat, kabul izin sistemi, listelemeler var mıydı?

Muhtemelen belli sürede, belli miktarda göçmen kabul edileceği duyuruldu. Bizimkiler de bunu duyunca yola çıkmaya karar verdiler.

İşin bu safhasında elbette aile, akraba ve komşular arasında çok konuşmalar, tartışmalar olmuş. Mesela, Bekir Dedemin, "Sen oraya, Türkiye'ye nasıl gidersin? Orada Mustafa Kemal diye bir komünist varmış, ne olacağı belli değilmiş" diye karşı çıkanları anlattığını çok iyi hatırlıyorum.

Bir de o günün haberleşme imkânları düşünülürse bu kararı vermek herhalde çok zor olmuştur. Ancak ortadaki en büyük pozitif etki, anavatan da düşmanın denize dökülmüş, Cumhuriyet'in ilan edilmiş olması ve ülke içinde dirlik düzenin sağlanması. Buldukları yerde ise Müslümanlara – eski Osmanlı tebaasına– karşı büyük bir kin ve intikam duygusu var.

İlk önce Tanrıöverler göçüyor

Anlaşıldığına göre bu tartışmalar sonunda önce Mehmet Tanrıöver kendi ailesini topluyor ve muhtemelen 1923 sonbaharında Türkiye'ye, Adana'ya geliyor. Aile daha sonra Antakya, Dört Yol'dan bağ bahçe alıp oraya yerleşiyor. Mehmet ve Eyüp Tanrıöver kardeşler ölene kadar Dört Yol'da yaşadılar. Bahçecilik yanında asıl iş olarak fırıncılık yaptılar ve iyi bir hayatları oldu.

Haslar'ın göçü (anne tarafı)

Olayların bu kısmı daha çok anne tarafının anlattıklarına dayandığı için detaylı bilgi bu bölümde.

Tartışmalar sonunda Bekir Dede Türkiye'ye gelmeye karar vermiş. Bu kararı verdiğinde kendisine doğrudan bağlı, eşi Arife, üvey annesi Ümmühan, üvey kız kardeşi Emine, üvey erkek kardeşi Yusuf ile kızları 12 yaşındaki Nazife (1912 doğumlu), 6 yaşındaki Fazile (1918 doğumlu) ve 2 yaşındaki Rabia (1922 doğumlu) aile bireyleriyle 8 kişilermiş.

Akraba sayılacak üç aile bunlara katılmış ve toplam 20 kişi civarında bir grup olmuşlar.

Göç kararı verince oradaki malı mülkü satmışlar. Karşılığını nakit para ya da altın olarak almışlar. Demek ki, o zaman köylerinde bu imkânı bulabilmişler. Büyük bir ihtimalle bu satışlar orada kalan akraba ve tanıdıklara yapıldı. (Ülkeler arasında yapılan anlaşmalarda bu konuda bir hüküm veya bazı kolaylıklar var mıydı, bilmiyorum.)

Toplanan 20 kişilik grup önce Selanik Limanı'na, oradan da vapurla İzmir'e gelmiş. Bize anlatılana göre tarih Ağustos 1924.

İzmir Urla'da bir süre devletin organize ettiği bir kampta ağırlanmışlar. Sonra kendilerine, önce vapurla Mersin'e gönderilecekleri, oradan Kayseri'ye nakledilecekleri ve Kayseri'de arazi verilerek iskân edilecekleri bildirilmiş.

Bizimkiler memleketten (eski ülkeyi böyle anıyorlar) çıkarken gelecekle ri anavatanda da çiftçilik yapmayı planlamışlar. Gerekli araştırmayı yapıp yerleşim yeri olarak Çukurova bölgesini kendilerine uygun görmüşler.

Bu sebeple, İzmir'den Mersin'e vapurla nakledildikten sonra Kayseri'ye gitmek istememişler. Resmi makamlarla bu işi nasıl halletmişler bilmiyorum. Ama Mersin'den Tarsus'a gelip bugünkü adıyla Eshabı Keyf köyü yakınlarında bir çiftliğe yerleşmişler. Burada, bir ölçüde yerleşme, dinleme, etrafla tanıma ve toparlanma dönemi geçirmişler. Bekir Dede burada tarım işçiliği yanında marangozluk yapmış. El becerisi yüksek olduğundan bu işi çok iyi yapıp para kazanır hale gelmiş.

Ama Tarsus'ta, Eshabı Keyf'te mutlu olamamışlar. Hava çok sıcak gelmiş onlara. Ayrıca sivrisinekten çok rahatsız olmuşlar. Belki de biraz yalnızlık çekmişler. Sıtmadan kayıp vermişler. Özellikle çocuklardan. Ama Bekir Dede'nin aile üyelerinden değil.

Tarsus'tan ayrılmaya karar vermişler. Sağa sola tanıdık için aramaya başlayınca, Mehmet Tanrıöver ailesinin Adana'da olduğunu öğrenip onlarla temas kurmuşlar. Fikir alışverişinde bulunmuşlar. Hayatlarını mutlaka çiftçilikle geçirmek istediklerinden, Adana'ya, şehre değil de çok yakındaki Nacarlı köyüne gitmeye karar vermişler. Bu kararlarında, Nacarlı köyünde kendilerinden önce memleketten göçmüş epey hemşeri (Arnavut) bulunduğunu öğrenmeleri, çok etkili olmuş.

Sonuçta memleketteki (Priştine-Sazlıköy) ortamda yaptıkları işlerini, yani çiftçiliği burada da devam ettireceklermiş.

Böylece 1926 yılı baharında Tarsus'tan Adana ile Ceyhan arasında yer alan Nacarlı köyüne taşınmışlar. Yaşamlarını devam ettirmek, kesin yerleşmek niyetiyle.

Barmanbekler'in göçü (baba tarafı)

Bu konudaki bilgilerim çok sınırlı. Baba tarafı büyükleri çok erken vefat etmişler. Son kalan babam Ramazan Barmanbek en küçük kardeşti. 1997'de vefat etti. Ama göç sırasında 10-12 yaşında olduğu için çok şey hatırlamıyordu. Ondan bilgi alamadım.

Kuzenim İsmet Kaleci'nin anlattığına göre, Veysel Dede ve kardeşleri Şakir ve Halit ile diğer aile mensupları 1924 yılı sonbaharında Karadağ-Gilan-Selanik-İzmir yoluyla Türkiye'ye gelmişler. Onlar devletin önerisine uyarak İzmir'den Ağrı, Karaköse'ye gitmişler. Kışı geçirince aşırı soğuk sebebiyle, orada yaşayamayacaklarına karar vermişler. Bir grup araştırma-soruşturma için tekrar batıya gitmiş. Konya'da uygun bir ortam tespit etmişler. Geri dönüp Ağrı'da kalanları da alıp tamamen Konya'ya yerleşmişler. Bir süre sonra, o sırada Adana'da yerleşmiş olan Mehmet Tanrıöver'den haber almışlar. Büyükler Adana'ya gidip onlarla görüşüp bilgi almışlar. Adana'yı yaşam tarzlarına yakın bulmuşlar, bir akrabayla daha yakın olmak da onlara cazip gelmiş ve Adana'ya yerleşmeye karar vermişler.

Böylece, Veysel Dede (babamın amcası ve üvey babası) ikinci karısı Hanife, (benim babaannem) oğulları Mürsel ve Kâzım ile üvey oğlu –aynı zamanda yeğeni– Ramazan (babam) ile bugün hâlâ ayakta duran ve biraz değişen, Döşeme Mahallesi 135. Sokak 19/21 nolu adrese yerleşiyorlar. Bahçe içinde iki katlı, üç-dört odalı bu ev; daha sonra arka tarafa yapılan ilavelerle sekiz odalı, iki sofalı, ayrı mutfağı olan, bahçesinde su tulumbası, binanın

alt katında tek tuvaletiyle, detayları ileriki bölümlerde anlatılacak olan geniş bir aile olarak yaşadığımız, bizim neslin o dokuz çocuğunun (Semiha ve Nejdet dahil) doğduğu, yedi çocuğun büyüyüp evlenerek ayrıldığı baba evimizdi.

Veysel Dede tahsilli. Konya'da tapuda devlet memuru olarak iki yıl çalışmış, 1935'te Adana'da vefat etmiş.

1907 doğumlu Kâzım, Konya'da okula başlıyor. 7. sınıfa kadar okuyor, 7. sınıftayken askeri okula çağırılıyor. Ama babası izin vermediği için gitmiyor.

1912 doğumlu Ramazan mübadeleden önce başladığı eğitimine, geldikleri Konya'da devam etmiş, Adana'ya göçene kadar orada okumuş. Okuma yazma bilirdi.

Mürsel'in okul durumu hakkında bir şey bilmiyorum. Ama okuma yazması olduğunu biliyoruz.

Konya'da bulunan sürede, babamın, 14 yaşındaki ablası Saliha hastalanmış ve vefat etmiş.

Babam ve amcalarım, yaşları gelince normal askerliklerini, savaş sırasında da ihtiyati –ikinci– askerlik hizmetlerini yapmışlar.

Bu kitap, bir zamanlar Balkanlar'dan göç edip Türkiye'nin sıcak topraklarına yerleşmiş geniş bir ailede büyüyen, ne şanslı ki ilk ve ortaokulda öğretmenleri tarafından doğru yönlendirilen bir çocuğun öyküsü...

Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk yıllarında, Adana'da doğdum ve büyüdüm. Eğitim hayatımı tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat ve Maliye Bölümü'nden mezun oldum. Hesap uzmanı olarak başladığım devlet memuriyetinden 1977 yılında ayrıldım ve ardından 30 Haziran 2002 tarihine kadar içinde bulunacağım Ford Otosan ailesine katıldım. Emeklilik sonrasında da Koç Grubu ile olan bağlantım devam etti.

Şimdi, profesyonel hayatın karmaşasından uzaklaşmış, emekli bir birey olarak, geçmişe dönüp bakma fırsatı buldum. İşte bu sayfalarda, benim hikâyem, anılarım ve yaşam serüvenim sizleri bekliyor. “Her evde bir hikâye var” derler ya, işte benimki de bu sayfalarda saklı.

Bu kitap, hayatımın her aşamasındaki unutulmaz deneyimlerimle örüldü. Anılarım, beni ben yapan ailemden, çevremden ve iş arkadaşlarımdan aldığım değeri yansıtıyor. Balkanlar'dan Türkiye'ye göç eden bir neslin evladı olarak, Türkiye Cumhuriyeti'nin yüzüncü yılını yaşamış olmaktan ayrı bir gurur duyuyorum.

Umuyorum ki bu sayfalar, kendi hikâyenizi hatırlamanıza, ailenize ve kökeninize dair yeni bir perspektif kazanmanıza ve iş hayatında yeni ufuklara yelken açmanıza vesile olur.

Kitabımı keyifle okumanızı diliyorum.

Mehmet Barmanbek

